

TOEN MOEDER KLEIN WAS

DOOR
C. ASSCHER-
PINKHOF

ALKMAAR
GEBR. KLUITMAN

MIEP
DE
FEUTER

TOEN MOEDER KLEIN WAS

DOOR C. ASSCHER-PINKHOF

GEILLUSTREERD DOOR NETTY HEYLIGERS

(Leeftijd 5—7 jaar.)

VIERDE DRUK

ALKMAAR — GEBR. KLUITMAN

1. Toen Moe-der klein was.

Moe-der is vroe-ger ook klein ge-weest.
Va-der ook.

Al-le gro-te men-sen.

Moe-der heet-te toen ze klein was klei-
ne Greet-je.

Toen moe-der klei-ne Greet-je was,
had ze een pop.

Want ze had toen nog geen
echt kind-je.

Daar-om moest ze maar met
een pop te-vre-den zijn.

Maar weet je wat zo naar is
met pop-pen?

Ze gaan zo
gauw stuk.
En op een dag

is moe-ders pop stuk ge-gaan.
Toen heeft ze erg ge-huild.
Meis-jes hui-len gauw.
Jon-gens hui-len nooit, hè?
Maar van hui-len werd de pop niet
heel.
Och, wat een ver-driet.
Nu had ze geen pop meer.
Weet je, wat moe-der toen ge-daan
heeft?
Ze moest toch een pop heb-ben om
's a-vonds naar bed te brengen!
Ze heeft van een zak-doek een pop
ge-knoopt.
Één knoop was het hoofd.
Twee kno-pen wa-ren de han-den.
Één knoop was de voe-ten.
En met die pop speel-de ze.
Ze praat-te er mee.
Ze zong er voor.

Ze bracht haar naar bed.
En ze dacht heus, dat het een echte
pop was.

Op een keer werd moe-der ja-rig.

Ze wist niet wat ze
krij-gen zou.

Ze droom-de van
mooi-e ka-doo-tjes.
's Morgens werd ze
wak-ker.

En raad eens, wie naast
haar bed zat?

Haar ei-gen pop!

De pop-pen-dok-ter
had haar een nieuw
hoofd ge-ge-ven.

En nu was ze weer be-ter.

Wat was moe-der blij.

Dat kun je wel den-ken!

Toen is ze ver-der heel voor-zich-tig

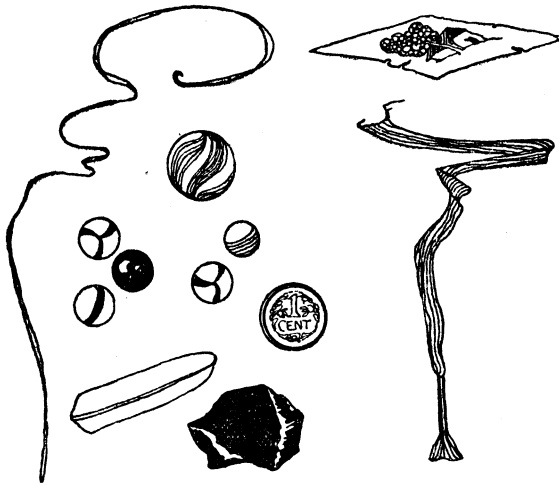
met pop ge-weest.
Pop is nooit meer ge-bro-ken.
En nu heeft moe-der haar nog.
Ze ligt in de lin-nen-kast.
Moe-der heeft de pop nu niet meer no-
dig.
Want moe-der heeft nu ech-te kin-der-
tjes.

2. Jan zijn zak.

Ik zal je pre-cies ver-tel-len wat er in
Jan zijn zak zit.

Jan heeft een broek met een die-pe zak.
 Net zo een zak als man-nen in hun
 broek heb-ben.
 En daar zit van alles in.

Een touw-tje.
 Dat heeft hij van moe-der.
 Moe-der had het van een pak-je af-ge-
 no-men.
 Dan heeft hij vijf knik-kers en één

stui-ter.

Die heeft hij van Oom Jo.

Het wa-ren eerst veel meer knik-kers.

Maar tel-kens heeft hij er een paar ver-lo-ren.

Zijn zak was ook veel te vol.

Dan heeft hij een stuk-je krijt.

Dat lag bij de inkt-pot van va-der.

Hij vroeg of hij het mocht heb-ben.

En het mocht.

Dan heeft hij een stuk-je steen-kool.

Uit de ko-len-bak.

Hij vond het zo mooi bij het stuk-je krijt.

Zwart met wit.

Dan heeft hij een klein plaat-je.

Van den krui-de-nier, toen hij voor moe-der wat haal-de.

Dan heeft hij een stuk-je ve-ter.

Dat is van zijn schoen af-ge-bro-ken.

En toen heeft hij het ook maar in zijn
zak ge-stopt.

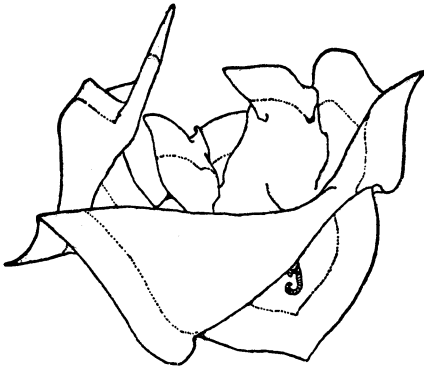
Dan heeft hij nog één cent.

Van va-der ge-kre-gen, om te be-wa-
ren.

Wat heeft die Jan toch veel in zijn zak!

Zijn zak is er he-le-maal dik van.

Maar één ding is er niet in.

En dat had hij
juist wel moe-
ten heb-ben.

Weet je wat?

Een zak-doeck.

Die heeft hij ver-
ge-ten.

3. Va-ders knie.

Va-ders knie is van al-les.

Een stoom-boot.

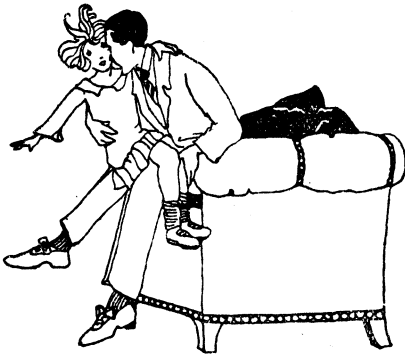
Of een trein.

Soms een au-to.

Of een fiets.

En een en-kel keer-tje een vlieg-
ma-chi-ne.

Em-mie heeft maar te zeg-gen, wat het
moet zijn.

En dan gaat ze al
op reis op va-ders
knie.

„Ik wou graag in
de stoom-boot,”
zegt Em-mie.

„Goed, me-vrouw,”
zegt va-der.

„Waar wou u naar toe?”

„Naar Span-je,” zegt Em-mie.

„Bij Sin-ter-klaas op be-zoek.”

„Toet — toet,” zegt de stoom-boot.

En daar gaat het.

Em-mie vaart op zee.

De boot schom-melt heen en weer.

Maar ze is niets bang!

„Span-je!”

Nu moet Em-mie uit de boot.

Ze gaat op be-zoek bij Sin-ter-klaas.

Maar ze krijgt niets.

Want Sin-ter-klaas moet al-les voor
de an-de-re kin-de-ren be-wa-ren.

Daar-om gaat ze maar weer in de boot.

Naar huis te-rug.

„Nu wou ik graag in de trein,” zegt
Em-mie.

„Goed me-vrouw,” zegt va-der.

„Waar wou u naar toe?”

„Naar Zand-voort,” zegt Em-mie.

„Om een berg van zand te ma-ken.”

„Tuut!” gilt de trein.

„Tsj — tsj,” zegt de stoom.

„Bom-me-le, bom-me-le,” zegt de trein.

En daar gaat het.

„Zand-voort !”

Nu moet Em-mie uit de trein.

Ze gaat naar het strand.

Maar er is geen echt zand.

En geen ech-te schep.

Daar-om gaat ze weer in de trein.

Naar huis te-rug.

„Nu wou ik graag in een au-to,” zegt
Em-mie.

„Goed, me-vrouw,” zegt va-der.

„Waar wou u naar toe?”

„Naar het park.

De eend-jes kij-ken.”

„Tuf-tuf,” zegt de au-to.

En daar gaat het.

„Park!”

Nu moet Em-mie uit de au-to.

Ze gaat naar de eend-jes.

Maar de eend-jes sna-te-ren niet.

Ze zijn niet echt.

Daar-om gaat Em-mie maar weer in
de au-to.

Naar huis te-rug.

„Ik wou graag op de fiets,” zegt
Em-mie.

„Goed me-vrouw,” zegt va-der.

„Waar wou u naar toe?”

„Naar o-ma.

Koek-jes e-ten.”

De fiets zegt niets.

Al-leen soms „tinge-ling.”

Em-mie moet hard trap-pen.

Daar is ze bij o-ma.

Maar er zijn geen koek-jes.

Daar-om gaat Em-mie maar weer op
de fiets.

Naar huis te-rug.

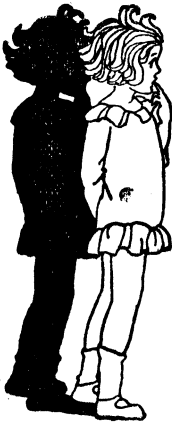
„Nu wou ik zo graag in de vlieg-ma-
chi-ne,” zegt Em-mie.

„Goed, me-vrouw,” zegt va-der.

„Waar wou u naar toe?”

„Naar de zon,” zegt Em-mie.

„Rrrr — rrrr,” zegt de vlieg-ma-chi-ne.

En daar gaat het.

Naar de zon.

Maar de zon is veel te heet.

Daar zou ze zich aan kunnen bran-den.

Daar-om gaat ze maar gauw weer naar be-ne-den.

Naar huis te-rug.

„Nu moet je op mijn rug,” zegt va-der.

„Ik ben een paard.”

„Waar gaat u naar toe?” vraagt Em-mie.

„Naar jouw bed-je,” zegt va-der.

En daar gaat het. Stap — stap — stap.

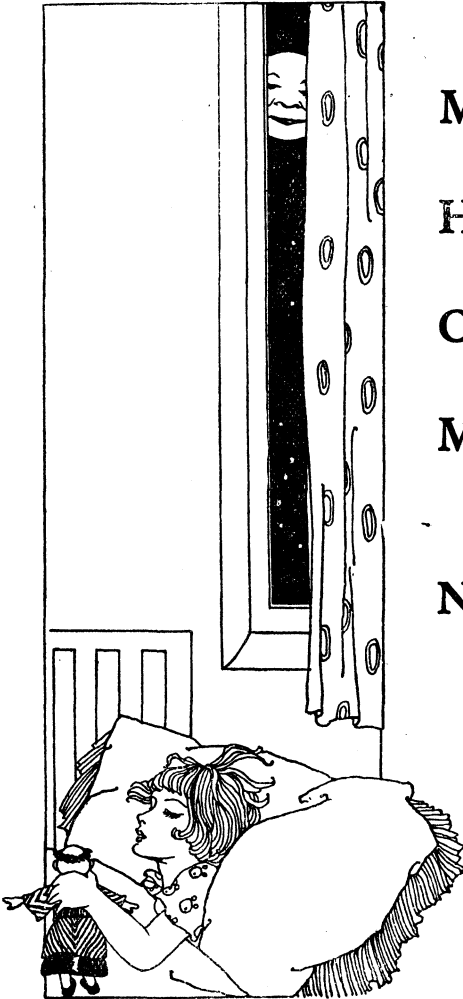
Wel te rusten, Em-mie!

4. Maan-tje.

Maan-tje dacht:

„Ik moet eens zien,
Hoe het staat
met on-ze Mien.
Of ze zoet naar
bed toe gaat,
Mooi op tijd,
en niet te laat.”

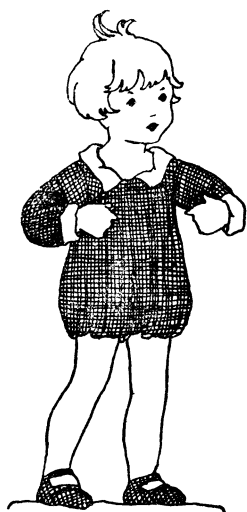
Nou, — wat denk je,
dat het zag?
Dat ze fijn
in bed-je lag!

5. Joost in de keu-ken.

Klei-ne Joost was nog niet eens twee jaar.

Hij kon zo leuk stap-pen.

Wig-gel, wag-gel.

Net als een gans-je.

En pra-ten kon hij haast niet.

Maar moe-der ver-stond hem toch wel.

Op een dag was Joost al-leen in de ka-mer.

En hij wou toch wel graag bij moe-der zijn.

De deur stond o-pen.

Mis-schien was moe-der wel in de keu-ken.

E-ven kij-ken.

Wig-gel, wag-gel.

Zo ging hij door de gang.

Naar de keu-ken.

Maar daar was moe-der ook niet.

Dan maar eens in de keu-ken rond zien.

Mis-schien was er wat moois te vinden.

Wig-gel, wag-gel.

Naar de ta-fel.

Daar stond een bord-je op.

Maar ge-luk-kig was Joost klein.

Hij kon er niet bij.

**An-ders had hij het wel kun-nen
bre-ken.**

Wig-gel, wag-gel.

Naar de kast.

Maar ge-luk-kig was die dicht.

Dan maar naar de kraan.

Die was veel te hoog.

**An-ders had hij zich wel nat kun-nen
ma-ken.**

Dan maar naar het aan-recht.

Maar dat was he-le-maal veel te hoog.

Och, och!

Wat las-tig, om zo klein te zijn.

Wig-gel, wag-gel.

Dan maar naar de hand-doek.

Daar kon hij bij.

Bij het on-der-ste punt-je.

Joost trok er aan.

En trok er nog eens aan.

Daar viel de hand-doek naar be-ne-den.

Wat leuk!

De hand-doek was wel stuk ge-trok-ken.

Maar dat kon Joost niet we-ten.

Wig-gel, wag-gel.

Zo stap-te hij de keu-ken rond.

Zijn é-ne hand-je hield hij op zijn rug.

En in dat hand-je hield hij de hand-doek.

Die trok hij ach-ter zich aan.

Net een sleep.

Hij stap-te toch zo trots met zijn hand-
doek.

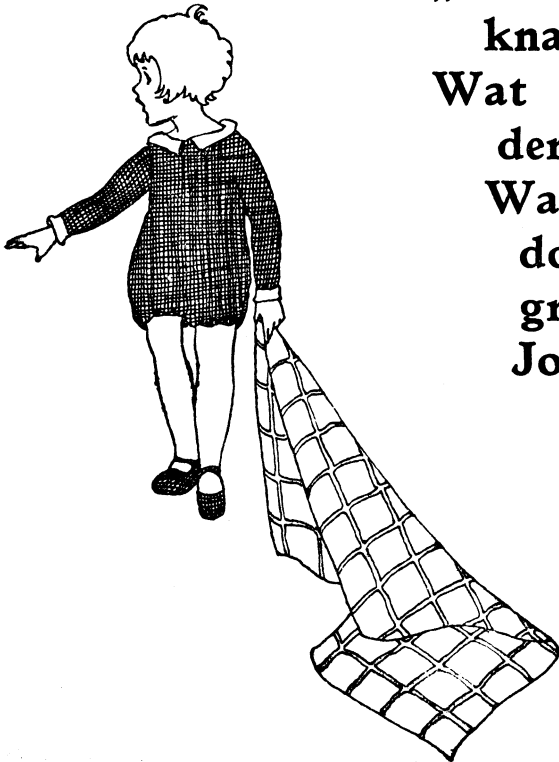
Daar kwam moe-der de keu-ken in.
Joost lach-te te-gen haar.

Net of hij zeg-gen wou:

„Heb ik dat niet
knap ge-daan?”

Wat moest moe-
der la-chen!

Want de hand-
doek was nog
gro-ter dan
Joost zelf!

6. Het broek-je.

Daar was eens een ka-bou-ter-man,
Die had een vuur-rood jas-je an,
En ook een vuur-rood kap-je.
Een kap-je met een punt er-aan.

Hij had een gras-groen broek-je aan,
Een broek-je met een lap-je.
Dat broek-je was een keer ge-scheurd,
Het was bij on-ge-luk ge-beurd,
En niet ex-pres, dat snap-je!

Toen naai-de de ka-bou-ter-vrouw,
Het stuk-ge-scheur-de broek-je gauw,
Al met een keu-rig lap-je.
Waar-om ik jul-lie dat ver-tel,

Van 't broek-je en het lap-je? Wel,
Al-leen maar voor een grap-je!

7. Van een gro-te da-me.

Toos wou zo graag, dat ze al een da-me
was.

Een heel gro-te da-me.

Zon-der vlecht op haar rug.

Met lan-ge rok-ken.

Een da-me met een tas-je.

Met een ei-gen huis en ei-gen kin-der-
tjes.

Kin-der-tjes had Toos wel.

Dat wa-ren haar twee pop-pen.

Maar een huis had ze niet.

En ze had heel kor-te rok-jes.

En twee vlech-ten op haar rug.

Wat jam-mer voor haar.

Maar op een a-vond be-dacht ze er
wat op.

Ze zou naar bed gaan.

Ze had haar nacht-pon al aan.

Die was ook kort.

Jam-mer, hè?

Kon ze nou niet één keer-tje een da-me
zijn?

Die na-re kor-te nacht-pon ook!

Wacht eens e-ven!

Ze nam een hand-doeck van het rek-je.

Die speld-de ze on-der aan haar nacht-
pon.

Hè, wat leek dat lang!

Tot op haar voe-ten.

Een ech-te da-me, hoor!

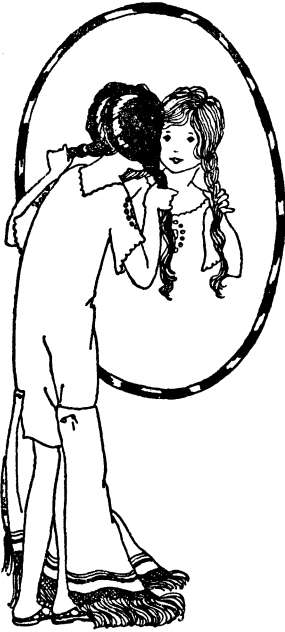
Nu nog het haar.

Dat was moi-lijk.

Ze had geen haar-speld.

Hoe moest dat nu?

Daar zag ze een lan-ge ve-ter lig-gen.
 Als ze daar-mee eens haar vlech-ten
 te-gen haar hoofd bond?

Dan hin-gen ze ten-
 min-ste niet op haar
 rug.

Och ja, het ging wel.
 De kwast-jes van haar
 vlech-ten sta-ken
 wel uit.

En dat stond wel een
 beet-je raar.

Maar zó pre-cies moest
 je niet kij-ken.

Een tas-je had ze ook
 nog niet.

Daar was ook wel wat op te vin-den.
 Wacht, die spons daar!

Daar was een lus-je aan van touw.
 Dat lus-je in de hand nemen.

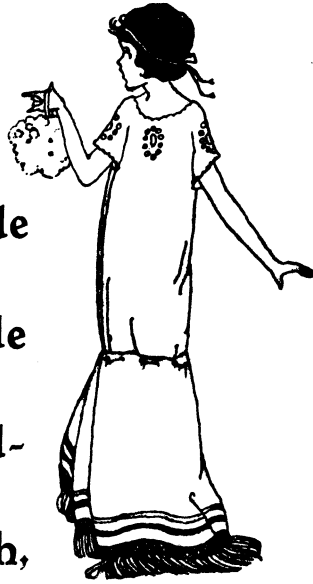
En de spons la-ten
ben-ge-len.

Och, och, wat een
fij-ne da-me!

Ze draai-de voor de
spie-gel rond.

Van ach-te-ren was de
rok wel kort.

Zo ver kwam de hand-
doek niet.

Maar och,
dan moest
ze al-leen maar van vo-
ren kij-ken.

Ze knik-te eens te-gen die
da-me in de spie-gel.

„Dag, me-vrouw.

Hoe oud bent u?

Veer-tig jaar.

En hebt u veel kin-

der-tjes?
 Wel een stuk of tien.
 Zo, zo!
 Zijn het nog al zoe-te kin-
 der-tjes?
 O, het zijn schat-jes.”
 Daar kwam moe-der bin-
 nen.
 Die wou haar ko-men in-
 stop-pen.
 Moe-der schrok.
 Daar was een vreem-de
 da-me op Toos haar ka-mer!
 Maar Toos ver-tel-de gauw, dat zij het
 was.
 Want da-mes wor-den niet in-ge-stopt
 door moe-ders.
 En dat wou ze niet graag mis-sen!

8. Op het hooi-land.

Wat heb-ben de jon-gens van-daag een
pret ge-had!

Boer Ja-kob heeft ze van huis af-ge-
haald.

Met een melk-kar.

Kees zat op de bok.

Naast boer Ja-kob.

En Nol zat tus-sen de melk-bus-sen.

Het land van boer Ja-kob was af-ge-
maaid.

De zon had het gras ge-droogd.

Het gras was he-le-maal geel ge-wor-
den.

Nu was het hooi.

Het lag op klei-ne hoop-jes.

En al dat hooi moest op de hooi-wa-gen.

Naar de gro-te hooi-berg.

Daar zou het be-waard wor-den voor

de win-ter.

Want dan kon-den de koei-en van boer

Ja-kob niet in de wei om gras te e-ten.

En ze moes-ten toch wat te e-ten heb-ben.

An-ders kon-den ze ook geen melk ge-ven.

Daar wa-ren Kees en Nol nu op het hooi-land.

„Voor-uit, jon-gens!” zei boer Ja-kob.

„Hel-pen!”

De knech-ten van boer Ja-kob schep-ten het hooi met een hooi-vork op.

En zo gooi-den ze het op de hooi-wa-gen.

Daar bo-ven op stond ook een man.

Die spreid-de het hooi uit op de wa-gen.

Het hooi kwam heel hoog op de wa-gen te lig-gen.

Kees en Nol kon-den nog geen hooi-

vork ge-brui-ken.
Die was veel te zwaar.
Ze droe-gen hooi
op hun schou-der
naar de wa-gen.
Ze had-den het
druk, hoor!
En warm ook.
En dorst had-den
ze ook.
Daar kwam de
vrouw van boer
Ja-kob het
land op.
O, o, wat had ze
daar?
Twee be-kers kar-ne-melk.
Heer-lijk fris.
Die moch-ten de jon-gens op-drin-ken.
En ze had ook voor elk een plak rog-

ge-brood.

Dat smaak-te, hoor!

Als je ook zo hard werkt, krijg je honger en dorst.

Dat von-den de knech-ten ook.

Want die haal-den ook brood voor de dag.

En ze dron-ken uit een kruik.

Ze wer-den er weer fris door.

Voor-uit maar weer!

Maar nu moes-ten Kees en Nol naar huis.

Boer Ja-kob zou ze wel weer thuis bren-gen.

Met de melk-wa-gen.

Nu mocht Nol op de bok.

En Kees tus-sen de melk-bus-sen.

Hè, hè, wat een fij-ne mid-dag was het toch!

En nu lig-gen ze in hun bed.

Ze sla-pen al.

Want ze wa-ren moe van het har-de
wer-ken.

En ze dro-men van hooi-vor-ken en
melk-bus-sen en kar-ne-melk en rog-
ge-brood.

9. Hoe Frans-je ging wan-de-len.

Frans-je ver-veel-de zich.

Hij had eerst met blok-jes ge-bouwd.

Toen had hij met zijn kar-re-t-je ge-rold.

En nu wist hij niet, wat hij ver-der
moest doen.

Moe-der had het ook zo druk van-daag.

En die kon an-ders zo leuk met hem
spe-len.

Frans-je liep de gang eens in.

Daar zag hij de voor-deur o-pen staan.
O, nu wist hij, wat hij doen zou!
Wan-de-len.

Hij was wel drie jaar pas.
Maar hij dacht, dat drie jaar al heel
oud was.
En zo stap-te hij de straat op.
Hij stap-te als een sol-daet.

Daar zag hij een a-gent staan.
Die a-gent was zijn vriend.
Hij zag hem el-ke dag.
„Dag a-gent,” zei Frans-je.
„Dag Frans-je,” zei de a-gent.
„Waar ga je heen?”
„Wan-de-len,” zei Frans-je.
En hij stap-te door.
De a-gent liep hem stil na.
Hij wou eens zien, wat die klei-ne Frans
zo al-leen op straat deed.
Maar Frans-je zag hem niet.
Daar zag hij den melk-boer staan.
„Dag melk-boer,” zei Frans-je.
„Dag Frans-je,” zei de melk-boer.
„Waar ga je naar toe?”
„Wan-de-len,” zei Frans-je.
En hij liep door.
De melk-boer liep hem na met zijn
wa-gen.

Naast den a-gent.
Maar Frans-je merk-te er niets van.
Daar zag hij den bak-ker.
„Dag bak-ker,” zei Frans-je.
„Dag Frans-je,” zei de bak-ker.
„Waar moet jij heen?”
En hij liep weer door.
De bak-ker liep hem na met zijn brood-
mand.
Naast den melk-boer met zijn wa-gen.
En naast den a-gent.
Op-eens zag Frans-je, dat hij zijn schort
nog aan had.
Wat gek!
Op straat met een schort.
Zo’n gro-te jon-gen van drie jaar!
Gauw naar huis om af te doen.
Hij keer-de zich om.
Daar zag hij den bak-ker en den melk-
boer en den a-gent.

„Dag bak-ker!

Dag melk-boer!

„Dag a-gent!” zei Frans-je.

„Dag Frans-je,” lach-ten ze al-le drie.

„Waar ga je naar toe?”

„Naar huis.

Mijn schort af doen.

Dat had ik ver-ge-ten.”

„Dan moest je maar met-een
thuis blij-ven,” zei de a-gent.

„Goed,” zei Frans-je.

En zo stap-te hij naar huis.

En de bak-ker ging weer
brood bren-gen.

En de melk-boer ging weer
melk ver-ko-pen.

En de a-gent ging weer op-pas-
sen, of al-les in or-de was.

10. Wat zeg je er-van?

Ons Toos-je is voor
 't eerst van-daag
 Naar school ge-gaan.
 Dat zie je, als je 'r
 goed be-kijkt,
 Haar ook wel aan.
 Ze heeft een pot-lood
 in haar hand,
 En schrijft daar-mee
 al heel par-mant.
 Ze is vol aan-dacht
 voor haar schrift,
 Dat aar-dig wicht !

Ons Toos-je heeft zó veel ge-leerd,
 Dat wéét je niet!
 Als-of je dat aan haar ge-zicht
 Niet da-de-lijk ziet !

Ze maakt al haal-tjes op pa-pier,
Ze weet al: twee en twee is vier.
En juf-frouw was niet één keer boos.
Die knap-pe Toos!

11. De Spaar-pot.

Jaap had een spaar-pot.
De ooms stop-ten er wel eens wat in.
En nu wa-ren er al drie-en-twin-tig
cen-ten in.
Één dub-bel-tje.
Één stui-ver.
En acht cen-ten.
Hij was ei-gen-lijk nog wat te klein,
om een spaar-pot te heb-ben.
Luis-ter maar.
Als je wat lek-kers ziet in een win-kel,
hoef je dat toch maar niet met-één

te heb-ben, hè?

Want thuis krijg je wel een en-kel
keer-tje wat lek-kers.

En dat is ge-noeg.

Maar Jaap was een beet-je
be-ge-rig.

Wat hij zag, wou hij graag
heb-ben.

Op een keer zag hij voor
het raam van een win-kel
een dik-ke si-gaar van
cho-co-la.

Er stond bij: tien cent.

Toen heeft Jaap thuis het dub-bel-tje
uit zijn spaar-pot ge-no-men.

Als hij nog maar eerst aan moe-der ge-
vraagd had, of het mocht.

Maar dat deed hij niet.

En toen hij uit school kwam, ging hij
de win-kel in.

„Een si-gaar as-tu-blijft.”

„Hoe duur?” vroeg de me-neer.

„Tien cent,” zei Jaap.

Maar hij vond het toch wel een beet-je
naar, dat hij daar al-leen in de win-
kel stond.

En moe-der wist daar niets van!

De me-neer gaf hem een si-gaar.

En Jaap zocht in zijn zak naar het
dub-bel-tje.

Maar het dub-bel-tje was er niet.

Het was door een gaat-je er uit ge-
val-len.

Het wou ze-ker niet bij zo’n be-ge-ri-
gen jon-gen zijn.

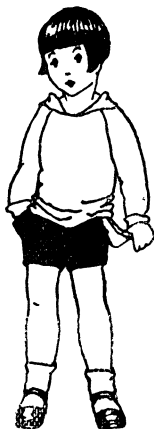
En ze-ker niet bij een jon-gen, die niet
al-les aan moe-der ver-telt.

Jaap kreeg een kleur.

„Ik heb geen tien cent,” zei hij.

„Dan kun je toch ook niets ko-pen,”

zei de me-neer.
 Jaap zei niets meer.
 Al-leen maar:

„Dag, me-neer.”
 En hij liep naar huis.
 Nu had het dub-bel-tje hem
 zelf straf ge-ge-ven, dacht
 hij.
 Hij wist wel, dat het zijn ei-
 gen schuld was.
 Zou hij het nu maar aan
 moe-der zeg-gen?

Toen is Jaap heel flink ge-weest.
 Hij kwam thuis.
 En hij zei:

„Moe-der, ik heb een dub-bel-tje uit
 mijn spaar-pot ver-lo-ren.”
 „Hoe dan?” vroeg moe-der.
 En toen ver-tel-de hij het.
 „Wat knap van dat dub-bel-tje,” zei

moe-der.

„Om zelf te we-ten, dat het niet mocht.
Zul-len we de spaar-pot nu maar in

moe-ders kast
zet-ten?

Dan is het niet zo
moei-lijk meer
voor je.”

Dat vond Jaap
goed.

Moe-der pas-te ver-
der op de spaar-
pot.

Tot Jaap een jaar-
tje ou-der was.

Toen was hij flink ge-noeg om niet meer
al-les te wil-len heb-ben, wat hij zag.
En toen is er nooit meer een dub-bel-tje
uit zijn zak ge-kro-pen.

Want de dub-bel-tjes von-den, dat het

nu niet meer no-dig was.

12. Al-le-maal pret.

Hop — hop!

Wat had het veu-len in de wei een pret!

De zon scheen.

En het gras was zacht en lek-ker.

En het veu-len mocht zo veel dan-sen
en sprin-gen als het maar wou.

Hop — hop!

Hup-sa, hups!

Wat had het lam-me-tje in de wei een
pret!

Het dans-te om zijn moe-der heen.

Zijn wit wol-len vel-le-tje was net
warm ge-noeg.

Niet te warm.

Het smul-de van het lek-ke-re gras.
En dan sprong het weer hoog op.
Hup-sa, hups!

Wiek — wiek — wiek!
Wat had het vlin-der-tje in de wei een
pret!
Het wiek-te van de é-ne bloem op de
an-de-re.
En o-ver-al was wat ho-ning te snoe-
pen.
Het vloog in de war-me zon-ne-stral-
len.
En dan was het weer weg tus-sen de
bloe-men.
Wiek — wiek — wiek!

Hei, die-del-dei!
Wat had het kind-je in de wei een pret.
Het sprong en dans-te.

**Het pluk-te bo-ter-bloe-men en ma-
de-lief-jes.**

Het ging lang-uit lig-gen in het zon-

ni-ge gras.

Het rol-de eens om en om.

En dan ging het weer hard weg-hol-len.

Kij-ken wie har-der liep.

Het veu-len of het lam of het vlie-gen-de
vlin-der-tje of het hol-len-de kind-je.
O, wat was het toch heer-lijk in de
wei !
Hei, die-del-dei!

13. Ka-mer-mu-ziek.

Wie staat daar toch zo te prut-te-len?
Ik ge-loof, het is de kof-fie-pot.
Och, och, wat een ou-we prut-te-laar.
Nooit hoor je hem eens een lied-je zin-
gen, zoals de wa-ter-ke-tel.
Al-tijd maar in zich zelf aan het mop-
pe-ren.
Maar waar-om hij zo prut-telt, dat
ver-telt hij niet.
Mis-schien weet hij het zelf niet.
Maar wat is dat daar?

Daar hoor ik ook ie-mand brom-men.

Wie zou dat zijn?

Dat is wa-rem-pel de ka-chel.

Waar-om de ka-chel zo bromt?

Dat kan ik wel be-grij-pen.

Het is ook niets pret-tig, als je nooit
eens wat an-ders te e-ten krijgt dan
zwar-te ko-len.

Als ik dat kreeg, zou ik ook brom-
men, hoor!

Kijk eens, de ka-chel heeft een kleur
van boos-heid.

Een ro-de kleur.

Nou, hij heeft ge-lijk.

Maar daar hoor ik nóg weer wat
brom-men!

Wat is dat nou weer?

O, maar dat is geen mop-per-brom-
me-tje.

Het is een leuk, te-vre-den brom-me-tje.

Poes ligt op een kus-sen voor de ka-chel.

En poes spint.

Hij wil zeg-gen, hoe goed hij het heeft.

Een stil-le ka-mer.

En een zacht kus-sen.

En een war-me ka-chel.

Dat kan hij niet an-ders zeg-gen, dan
door te brom-men.

Wacht eens, daar hoor ik nog wat.

Een zacht tik-je.

Dat is de klok.

Die bromt of prut-telt ten-min-ste niet.

Die tikt al-leen maar.

Wat wil hij zeg-gen?

Hij zegt:

„Je hebt nu ge-noeg ge-luis-terd naar
al dat ge-brom en ge-prut-tel.

Want het is al ze-ven uur.

Nu moet je naar bed.”

Ja, dat zegt de klok.
